

PAVVYLON

PAVVYLON
OBČASNÍK PŘÁTEL
AVVY - ATELIERU

2014
číslo nulté

AVVY

Atelier
výtvarné
výuky

OBČASNÍK PŘÁTEL AVVY -
ATELIERU VÝTVARNÉ VÝUKY.
PROSTOR PRO VŠECHNY,
KTERÉ TVOŘIT SPOLEČNĚ
BAVÍ A RÁDI SE O TOTO
PODĚLÍ S DALŠÍMI.

Tvořivost je naší přirozenou součástí. Sdílet ji s dalšími lidmi je způsob, jak se navzájem o sobě dozvědět to nejlepší...

Už delší dobu jsem hledal, jak rozšířit tvořivý potenciál AvvY Atelieru, vytvořit další prostor, kde by takové sdílení bylo možné ještě v jiné podobě. Všem, kteří kdy prošli AvvY Ateliérem (ale nejen jim), kteří kreslí, malují, zpívají, fotí, prožívají něco, co jim stojí za to a chtějí svůj prožitek předat dál. Může jít i o hudební nahrávku, záznam na mobil, ale vždy o vlastní autentický záznam, tvůrčím způsobem zpracovaný zachycený přenesený...

PAVVYLON je nekomerční časopis. Veškerou práci děláme ve svém volném čase. Symbolická částka, kterou vybíráme za tištěnou podobu je na úhradu nezbytných nákladů (materiál + kopírovací služby). Redaktorské práce se ujali současní studenti AvvY Vláďa Bejval, Adam Panáček, Marek Schejbal, Martin Škalda a Karel Mareček. Přidat se mohou i další nadšenci – jste srdečně vítáni! Číslo, které si právě prohlížíte je číslem ukázkovým, abyste získali o PAVVYLONU konkrétnější představu o co nám asi jde a i ta se bude jistě postupně měnit podle toho, jak se budeme společně učit časopis utvářet.

PAVVYLON není časopisem, ve kterém Vás několik udřených redaktorů baví a neví už, co by si vymysleli, aby to někoho ještě zaujalo. Tvůrci jeho obsahu jste Vy sami – ti kteří docházeli a docházejí do AvvY Atelieru a také lektoři a další tvořiví lidé, které chceme představovat. Budeme třeba taky trochu unavení, protože někdo se musí samozřejmě o příspěvky postarat a dát jim nějakou společnou tvář. Ale to je radostná dřina (na obou stranách), když vše funguje. Stačí málo – zapátrejte ve svých denících z cest, poznámkách, malůvkách, které by nikoho nezajímaly nebo na co jste tajně hrdí, jak se Vám povedlo. Co Vás samotné pobavilo. Oprašte, přehodnoťte, neostýchejte se – pošlete. Nebo se nechte inspirovat a zpracujte, čím právě žijete – a rovněž pošlete. Když se bavíte Vy sami je velká šance, že výsledek bude stejně chytlavý pro ostatní.

Těším/e se!

Bud'te u toho, když vzniká něco nového. To je příležitost!

Jiří Janda + tým AvvY a PAVVYLONU

Koncept účasti v PAVVYLONU spočívá v tom, že si každý přispívající svoji stránku či dvojstránku může sám vytvořit a tak bude použita. S minimálními úpravami. Proto se se svým příspěvkem opravdu pomazlete. To je první zárukou úspěchu, že jej zařadíme. Samozřejmě se asi nevyhneme tomu, že určitá míra výběru bude nutná s tím je třeba počítat. Nicméně chceme být vstřícní, jak jen to půjde, a přitom aby si časopis zachoval určitou zdravou míru kvality. Což neznamená nějaké profesionální provedení, ale především o viditelnou radost z prožívání tvořivého potenciálu skrytém v každém z nás.

- Uvítáme zejména *ručně vytvářené stránky včetně ručně psaných kratších textů*. Lze používat i počítačový program v kombinaci s ruční tvorbou.
- Používejte stránku vel A4 (= 210 x 295 mm) na výšku. K dispozici máte vždy dvě stránky A4 (dvojstranu) – ponechte vždy cca 1,5cm volný okraj kolem dokola.
- Neřešte příliš „výtvarnou kvalitu“ ale spíš nápaditost. Často je právě výtvarná „nesmělost“ to nejkrásnější. Vytvořte – zašlete a dál se uvidí.
- Texty jsou vítány psané ručně i počítačovým písmem.
- Zkuste sami fotografie už výtvarně zakomponovat do stránky.
- Vámi navrženou stranu / dvoustranu dodejte jako pdf spolu se všemi zdrojovými daty (fotky ve formátu jpg v rozlišení min. 300dpi, texty ve wordu). Takto připravené příspěvky nám zasílejte na adresu pavvylon@avvyatelier.cz nebo přes úschovnu (<http://www.uschovna.cz/poslat-zasilku>). Nemáte-li k dispozici skener, můžete nám stránku dodat také přímo v Avvy Atelieru v době výuky. Rádi Vám zde také poradíme.
- Uzávěrka prací je vždy měsíc před předpokládaným vydáním.

A ještě jeden důležitý detail – chceme aby se lidé dozvěděli o Vás ještě více, když je Vaše práce zajímavou! Připojte se i Vy mezi přátele Avvy na Facebooku a podělte se o Váš příspěvek v PAVVYLONU také s Vašimi přáteli.

Témata, která nás zajímají:

Váš volný čas - Co děláte, co umíte, co vás zajímá, co se děje kolem vás, co jste prožili, zažili / Umění / Výtvarné umění / Texty, Básně, Hudba, Tanec – Pohyb, Video... / Příroda, ekologie, živá strava, vegetariánství, cestování / Nadšení pro něco, Pátrání, Zkoumání, Zajímavosti, Každodennosti, Objevy, Obyčejnosti / Dělán, Děláš, Dělalí, Děláme / Deníky, Interaktivní činnost / Nějaká témata možná přímo vypíšeme

Formy příspěvků:

Koláž, Grafika, Malování, Kreslení, Ilustrace, Grafika, Komiks, Modelování...

Těšíme se na Vaše příspěvky dotazy maily, inspiraci, spolupráci. Máte-li chuť se s námi pustit do díla, neváhejte nás oslovit!

1-2 Úvod

3-4 Irina Kolaříková

5-6 Iva Illeová

7-10 Martin Škalda

11-12 Petr Klíma

13-14 Barbora Bálková

15-18 Adam Panáček

19-20 Marek Schejbal

21-22 Alžběta Kumžáková

23-24 Vláďa Bejval

25-26 Malování u moře

27-28 Výtvarné BIO

OBSAH:

AvvY Atelier
FZŠ Táborská 45
140 00 Praha 4
tel.: 00420 724 037 031
info@avvyatelier.cz
www.avvyatelier.cz
pavvylon@avvyatelier.cz

Větvě

Irina Kolaříková 2014

Větvě

Větvě – kořeny nebes

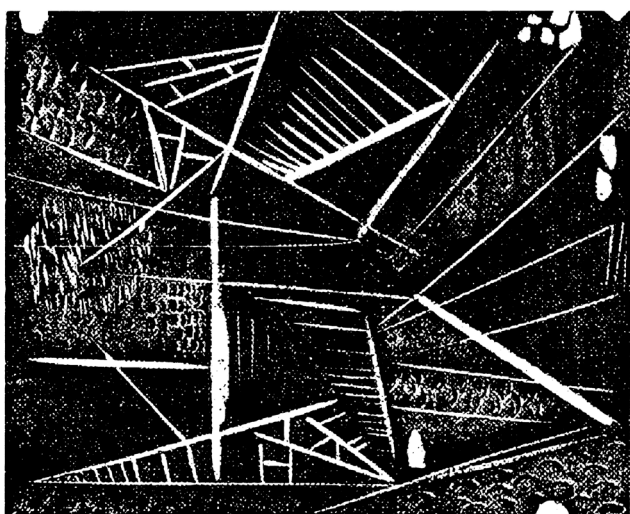
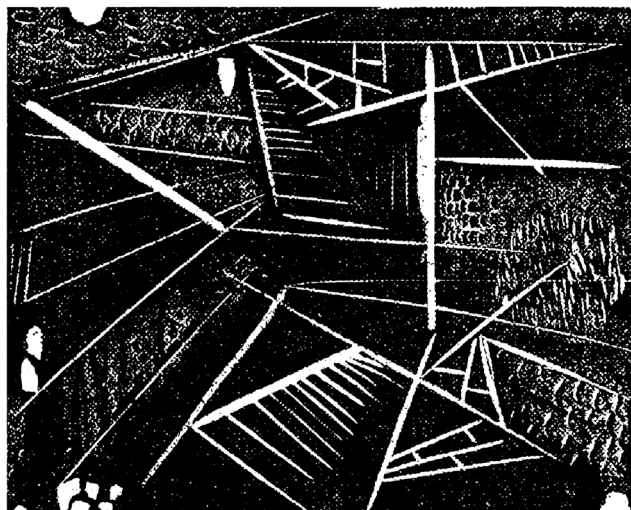
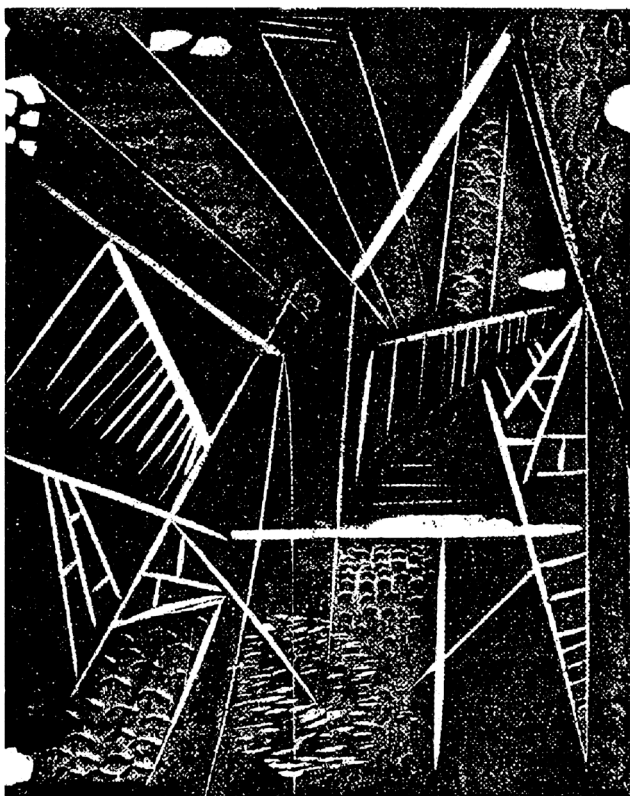
Až se obalí květy, rozkvetete a obrodí se všechno kolem

To viditelné i to skryté

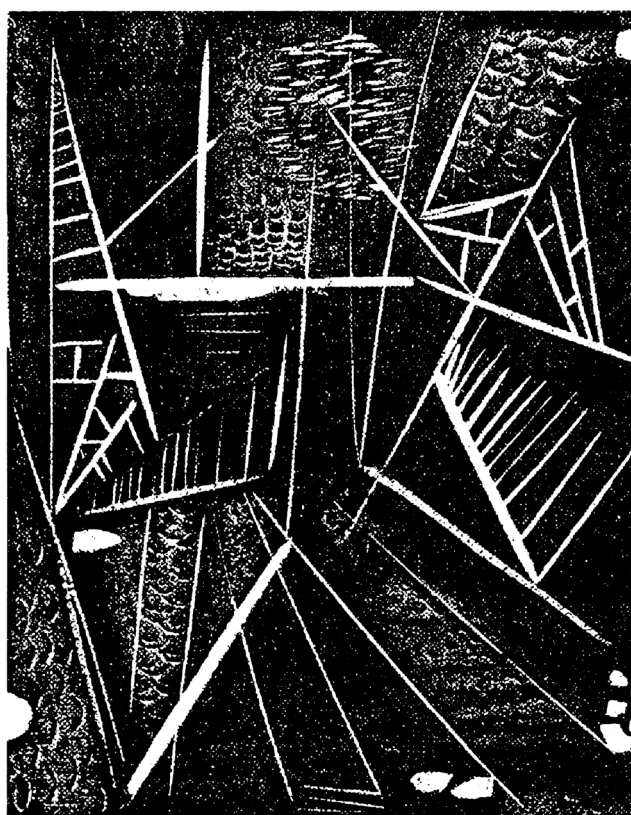
Až se obalí listím, propadneme se do zeleného nebe a poletíme

Konec světa bude šumět v korunách

Městské krajiny

Irina Kolaříková

Bdění

*Do městských krajin vchází noc
Lampy jak přemnožené luny
ozařují nároží a spleť ulic
Poprchává, je podzim nebo předjaří
Tu a tam chodec
schoulený do pláště
na chvíli před sebou suně svůj stín*

*a hned mu zas uniká
Mlha stoupá a klesá
Město astmaticky dýchá
Odlesky na mokré dlažbě
zbarvují tmu umělou duhou
Vysoko maják okna
poranil šerosvit žlutým výkřikem*

IVA

Iva Illeová

ILLEOVÁ

Obrazy Ivy Illeové mne přesvědčují o tom, že do světa výtvarné tvorby lze vstoupit i jako nepoučený laik a v jakémkoliv věku. Protože na rozdíl od například gymnastiky, zde může být zvládnutá technická obratnost často na překážku a brzdou individuálního vyjádření. To samo o sobě by však nestačilo, kdyby zde současně nebyl přítomen cit pro výstavbu obrazu jako vlastního světa ohraničeného formátem papíru.

Ivy krajiny jsou pro mne obrazy Ticha. Vše nepotřebné je z předlohy odstraněno a virtuosita štětce by zde byla spíš na obtíž. V tom lze spatřovat devizu, ke které se umělec s akademickým vzděláním někdy ztěží zpětně dopracovává. V jejích obrazech zůstává jen předmětná esence toho, co přitáhlo její pozornost. Obvykle „dvojplánový“ prostor v sobě spojuje předměty „na dosah ruky“ spolu s tvary sídlícími kdesi v pomyslném prostoru, předměty levitující na barevně jednoduchém pozadí. Ne náhodou tento způsob malby nabízí také zážitek stereoskopického prožití obrazu.

Podobně tomu je v jejích figurálních pracích, které se někdy pohybují na hranici karikatury, jednoduchých linií a citlivé barevnosti. S odzbrojující upřímností k nám promlouvají stejně jako autorčin výklad a vysvětlení, jaká „nutnost“ ji vedla k tomu kterému výsledku.

Jirka Janda

Manipulace s vodou v přírodě?

Jestliže než se začnu věnovat hlavnímu tématu článku upřesním slovo úmoří, které bude jedním z použitých termínů. To slovo se mi zdálo divné a tak jsem si na internetu ověřil, jestli vůbec existuje aby bylo správně použito. Tak tedy...

Úmoří je část pevniny, ze které všechna povrchová voda teče do jednoho moře nebo oceánu. Hranice mezi jednotlivými úmořímí se nazývá rozvodí a tuto skutečnost pojal jako hlavní téma svého výtvarného díla jednoho rakouského výtvarníka.

Při našem cyklistickém výletu v Rakousku blízko českých hranic jsme, funíce námahou, takové rozvodí překonávali, když jsme v sedle mezi širými poli narazili na monument, který měl zvýraznit důležitost místa. Oceňuji na něm, že tak učinil s humorem recesisty. Monument popíši...

Přes rozvodí se táhla kamenná zeď vedle silnice v délce asi 15 m, která tvořila těleso pro koleje na kterých sedělo něco jako drážní drezína. Na té bylo namontováno poháněcí vahadlo. Na koncích vahadla byly umístěny dvě velké kamenné mísy trčící k nebi. Při dešti se vždy jedna z mís naplnila vodou a její váha uvedla prostřednictvím převodů vozík do pohybu. Ten přešel pomyslnou čáru rozvodí, které v tomto případě bylo vyznačeno na mosazné tabulce umístěné uprostřed zdi. Když dojel vozík na konec koleje, vyklopil vodu do úmoří, kam by zmíněná voda za normálních okolností nikdy nenapršela a ochudil tím úmoří druhé. Mísa zůstala ve stavu vyklopeném. Při dalším dešti se proces opakoval v opačném směru. Samozřejmě že po vyklopení vody se vždy druhá mísa srovnala do vodorovné polohy, aby mohla vodu z dalšího deště zachytit. Ekolog by nad touto nepřirozenou manipulací s vodou v přírodě mohl zbystřit smysly, zda tu nedochází k nějakému nežádoucímu jevu namířenému proti přírodě. Měl by ale dojít k závěru, že v globále jde o počín z hlediska vodního režimu krajiny zcela nevýznamný. Samozřejmě že by nesměl ze stroje ukapávat olej do životního prostředí. Pak by mohl tento monument být vzat na milost. Nás, milovníky bizarních nápadů, jednoznačně potěšil. Vzhledem k tomu, že zrovna nepršelo, simulovali jsme funkci stroje tlačení. Čtyři chlapi na to stačili. Dost jsme se vyčerpali, ale z každého rozvodí vedou cesty jen dolů a tak jsme s pokračováním výletu neměli nejmenší problém.

Jezdecká socha Jaroslava Haška

Není mnoho soch či pomníků, které vám udělají dobrou náladu a vyvolají úsměv. Jezdecká socha Jaroslava Haška jím ale je.

Myšlenka vytvořit na Žižkově pomník tohoto velikána musela zrát véelmi dlóóuho. Pamatuji se totiž, že dlouhá léta ležel v jednom parku na Žižkově kamenný kvádr s vytesaným textem, že tady určitě bude vztyčena socha J. Haška.

Ležel tam tak dlouho, že půda pod kamenem už ani nepamatovala jak vlastně vypadá tráva. Dokonce byl již vytvořen model sochy, který nebyl komisí přijat.

Pak přišel sochař Karel Nepraš s myšlenkou vytvořit Haškovu jezdeckou sochu. To byla myšlenka tak magorská a provokativní, že přesně odpovídala duchu známého spisovatele.

Pomník stojí na Prokopově náměstíčku a směr čumáku jeho koně koresponduje s nasměrováním koně Jana Žižky z Trocnova, který se tyčí na Vítkově v průhledu Prokopovou ulicí.

V intimním prostředí náměstíčka má socha Haška správnou velikost. Malá a přesto monumentální. Sám kuň je poskládán z tvarů instalatérského vodovodního a kanalizačního materiálu, jakéhosi žehlicího prkna lemovaného tyčkou, kam se u sporáku věšely naběračky. Případně bychom to mohli považovat za madlo zábradlí. Busta Jaroslava Haška pak sedí na žulovém hranatém sloupu, který proniká tím žehlicím prknem a je zhruba ve výši, kde by se na opravdickém koni ocitla i hlava jezdce. Hašek se zde tváří velice seriózně. Jak jinak.

Pomník dokončovala dcera Karla Nepraše Karolína, protože autor předčasně zemřel.

Žulový sokl pomníku je stylově očůrán žižkovskými psy a já věřím, že tímto způsobem i oni vzdávají poctu humoristovi, který je tak miloval.

MARTIN ŠKALDA

Martin Škalda

Rozhovor s Jirkou Jandou

Když jsem si připravoval tento rozhovor, sondoval jsem u kolegů v práci, jakou otázku by položili výtvarnému umělci, kdyby s ním měli dělat rozhovor. První otázku, kterou jsem dostal byla „Jestli ho to užívá“.

Užívá, jestliže si z umění udělá formu obživy. Pak už to obvykle ale není umění.

Akad. malíř a sochař Jiří Janda sice žije, ale je podezřele štíhlý. Zachovává si však i dobrou a veselou mysl. Tím je myslím otázka rovnou zodpovězena. Na ostatní už odpovídá sám.

Ano jsem sám sobě (nejen) v tomto směru dost podezřelý. Dá to práci zatahovat celý den břicho, abych se vešel do kalhot. Fakt je, že se stravuji prvořadě živou fresh stravou a jen občas se nechám zlákat něčím jiným veganským. Pod to nejdu, i když si nic nestavím dogmaticky, jinak by že “sice žiju” taky už nemusela být pravda a nemusel bych se už ani namáhat zachovávat si dobrou mysl. Těším se na okamžik kdy už půjde vše úplně samo a já to budu jen pozorovat. Při troše štěstí třeba z nebe. Je dobré být na správném místě ve správný čas!

Co všechno profesionální výtvarník zvažuje (vzhledem ke společnosti), když se rozhoduje pro určitý směr a formu své výtvarné práce.

S ostudou přiznávám, že tohle vůbec nemám promyšlené a proto také nevím zda jsem profesionální výtvarník. Pro mne je společenská poptávka nějak nalevačku. Za ideální považuji, když se mi podaří hnout zadkem ve chvíli kdy je třeba – kdy nepropásnu ten spouštěč, který mne pak vede dál. Někdy stačí pár čar do skicáku, fotka mobilem jindy zas, že tak dlouho na určité téma nesáhnou až vím přesně co s tím udělám. To je ale dost vzácné. Obvykle se mi obraz (téma, motiv – uchopení) poskládává z více nanočástic, které teprve ve výsledku vytvoří nový obraz skutečnosti. Potěšení přichází s tím, jsem li sám překvapen. Pak se může něco podobného udát i jiným.

Není to tak, že podlehne svému výtvarnému puzení a o nic dalšího se nestará, jak předpokládám. Do jaké míry může nebo má být výtvarný projev komunikací s publikem a do jaké míry pouze osobitým projevem?

Mám stále větší jistotu, že umění nemá s publikem nic společného. Leda s tím oním co se právě dělá/děje. Dokonce asi ani když se jedná o performanci na veřejnosti. Akorát že na to čučí víc lidí, kteří ale povětšinou stejně nevidí nic než jakéhosi panáka co něco podivného provádí. Komentáře pak také podle toho bývají odstupňovány ve škále od “zajímavé” (neboli nechci se sám shodit, že nechápu) až po “nějakého magora”. Výhodou je, že šikovný umělec – manager umí vytěžit z obou krajních poloh maximum. Ale sorrrry, letmo jsem odbočil od pojmu “výtvarný projev”. Dosud jsme se evidentně nevymanili z totalitních pojmů, které už nějak ztratily obsah a lepší se dál jak mucholapka. A od toho ještě nová hantýrka – “komunikace” = nejsem ignorant, “sebeobjevování” = maskované sebezděšování či sebe oslavování, “sebevyjádření” = výsadní právo na citové výlevy, poslání a nepostižitelnost velikosti atorovy a neschopnosti druhých ji spatřit atd. Mám za to, že při troše pozornosti se stejně pozná kdo jen dobře klame tělem a kdo se s tím co jej zaujalo do té míry propojil, že výtvarný projev je ve výsledku už také přítomen. Sám se těm slovům občas nevyhnu a celkem chápu, že je třeba se nějak dorozumět, že tazatele nezajímá co měl oslovený k večeri nýbrž močopudné procesy, které jej vedly k finálnímu výkonu. Tím současně odpovídám i na předchozí otázku.

Volíš si typ publika pro které tvoříš ?

Ne. Nicméně je pravdou, že s oblibou dělávám výtvarné akce, do kterých se nějakým způsobem zamíchávají náhodní kolemjdoucí, lidé co se něčím takovým nezabývají. Jako například, když jsem maloval obrazy v otáčecích dveřích supermarketů atp. Tohle je zrovna téma, které jsem myslím dosud pro sebe nevyčerpal ačkoliv jsem performanci na dlouhou dobu vyřadil ze svého programu. Akční umění je svůdné v tom, že ve stejném okamžiku se

uděje plná přítomnost v “tvůrčím” ději jak autora tak i diváka který je aktu přítomen, který se jinak třeba u malby k věci (obrazu) dostává až mnohem později kdy pro mne už dávno skončila. Vlastně tohle byl i důvod proč jsem do této sféry původně vstoupil. Málo platné, ale ztěží z těchto “představení” lze naprosto vygumovat sebe v určité existenciální rovině či poloze. Po deseti letech jsem nabyl pocitu, že tohle už mne nijak zvlášť nebere a snaha vytratit se z díla, jak jen to jde považuji za docela slušný posun. Tím opět narážím na smysl a nutnost “výtvarného vyjádření”. Překročení určitého rubikonu dokonce znamená něco jako šmitec veškerého “vyjadřování”.

Kde je těžiště tvé umělecké činnosti, jinými slovy – kam by ses zaškatulkoval (pokud ti tahle otázka není protivná)?

To je v pořádku. I já se často ptám kde je asi těžiště práce paní Kučerové, když vaří nedělní oběd pro celou rodinu a jak manžel tak její fakani stejně jen pindaj, že to bylo málo osolené, moc sladké, či ostré a pak se odklábějí k televizi.

Jak by vypadala kašna umístěná ve vodáckém areálu v tvém podání, pokud by ses do něčeho takového vůbec pustil? (Tuto otázku kladu protože jsem vášnivý vodák. Kdybych byl kominík zněla by otázka asi trochu jinak.)

Ano vašeň dokáže divy. Já jsem schopen se klidně i dvakrát udělat pod Sovovými mlýny před očima přihlížejících umění chtivých diváků. Tam bych také umístil kašnu v podobě špricky. Nevodáci si patrně obě tyto věty významově vysvětlí úplně jinak.

Viděl jsem na videích některé tvé performans. Jak u tebe vznikla myšlenka věnovat se taky tomuto žánru?

Delší dobu předtím jsem měl pocit naprosté zbytečnosti své přítomnosti na výstavách, které jsem do té doby uskutečnil. Ve chvíli, kdy jsem udělal první zahajovací performanci ze mne tahle zbytečnost částečně spadla. Druhou předností bylo, že jsem tím přítomným nahradil větší či menší utrpení z úvodních besídek o smyslu mé tvorby. Důsledkem je, že jsem se tím i nějak nechtěně vyhnul užším kontaktům s kurátory, jakožto překladateli mých excesů do srozumitelného jazyka a to je v dnešní době docela vysoká karta položená na oltář uchování si hrdé umělecké i vpravdě lidské bídy.

Věnuješ se výuce výtvarného projevu. Přináší ti tahle činnost taky nějakou inspiraci a v případě že ano, jakou?

Téměř románově jsem už od malička, pokresloval a povmalovával vše ve svém dosahu. Zvláštní, že dodnes mám v živé paměti kresbu tužkou na zdi nad mojí dětskou postýlkou. Úplně jasně si pamatuji jak jsem byl užaslý a nadšený z toho, jak za sebou tužka zanechávala stopu. Když jsem později projevil zájem studovat výtvarnou školu rodiče mi říkali, že praštěnej jsem na to dost. Asi měli pravdu, protože nakonec jsem vystudoval VŠUP a později obdržel i různá ocenění. A tak věřím, že tuhle praštěnost stojí za to předávat dál. Dělán to seč mohu a Avvy Atelier je toho přímým důkazem. Původně jsem měl v úmyslu po asi 10 letech na volné noze zas “chvilí” učit – rok dva a už jej vedu 12 let. Bez jakýchkoliv podpůrných grantů a státních příspěvků na což jsem také neskonale hrdý, i když vilu si za to asi nekoupím. Pravdou je, že dost umělců má tuhle potřebu utrhnout se na chvíli ze svých uměleckých kuchyní mezi čtyřmi zdmi mezi lidmi. Takže Avvy je vlastně taková moje společenská událost, za kterou si fikaně ještě nechávám platit jako třeba instalatěři nebo právníci. Ti to ale většinou umí výrazně lépe. Pokud jde o samotnou výuku jsem si vědom, že patent na to nemám(e), ale vzhledem k tomu, že za dobu fungování Avvy Atelieru se už téměř nepočítatelně “studentů”, kteří atelierem prošli dostalo na střední a vysoké umělecké školy všech možných oborů a tolika dalším se malování stalo trvalou aktivitou, která si kvalitou v mnohém nezádá s absolventy výtvarných škol, asi na tom něco bude. To je ve skutečnosti ta pravá odměna za všechnu tu dřinu.

Ted' přijde rafinovaná otázka. Jakou by sis položil otázku sám?

Tak třeba jaké otázky bych položil výtvarnému umělci, kdybych s ním měl udělat “rozhovor”...

Jak se do lesa volá...

Příprava na talentovky SUPŠ – scénografie s Jiřím Jandou

Petr Klíma:

Smyslem tohoto projektu bylo odpoutání se od známých tvarů a naučených technik a vkročení do neznáma pomocí intuice.

1. technika: suchý pastel

téma: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá _ Stále jsem se držel známých tvarů (siluety).

2. technika: suchý pastel, poslepu

téma: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá _ Stále jsem se držel známých tvarů (siluety).

3. technika: suchý pastel, poslepu

téma: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá _ Začal jsem kombinovat známé a neznámé tvary.

4. technika: suchý pastel, poslepu

téma: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá _ Začal jsem se řídit intuicí.

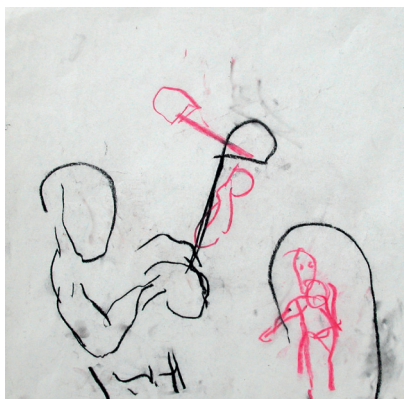
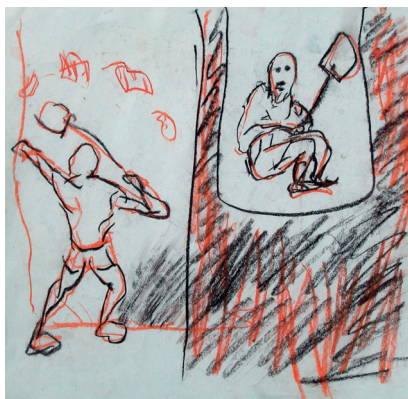
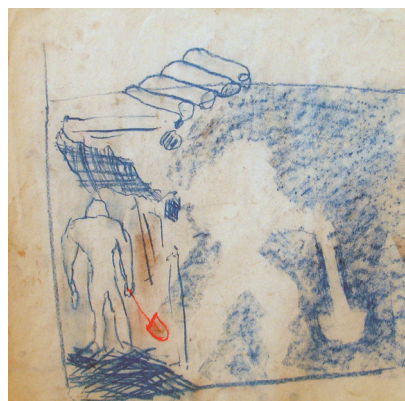
5. technika: suchý pastel, poslepu, zaoblené a ostré tvary, oběma rukama najednou, každá ruka jinou činnost

6. technika: suchý pastel

téma: Návrh scény pro hru na téma „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“.

7. technika: suchý pastel

téma: Realizace – přesnější návrh scény pro hru „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“ + označení materiálů.

Komiksy kreslím, protože mě to prostě baví a zajímá. Většinou je kreslím, když přijdu večer domů a chci se něčím zabavit... pustím si k tomu nějakou dobrou hudbu, poslední dobou Milky Chance a kreslím co mě napadne a pak to spojím do celku.

První komiks vypráví o snu jednoho bezdomovce a ten druhý o rychlých penězích a náhodě.

BARBORA Barbora Bálková BÁLKOVÁ

www.barborabalkova.cz

lektoři AvvY

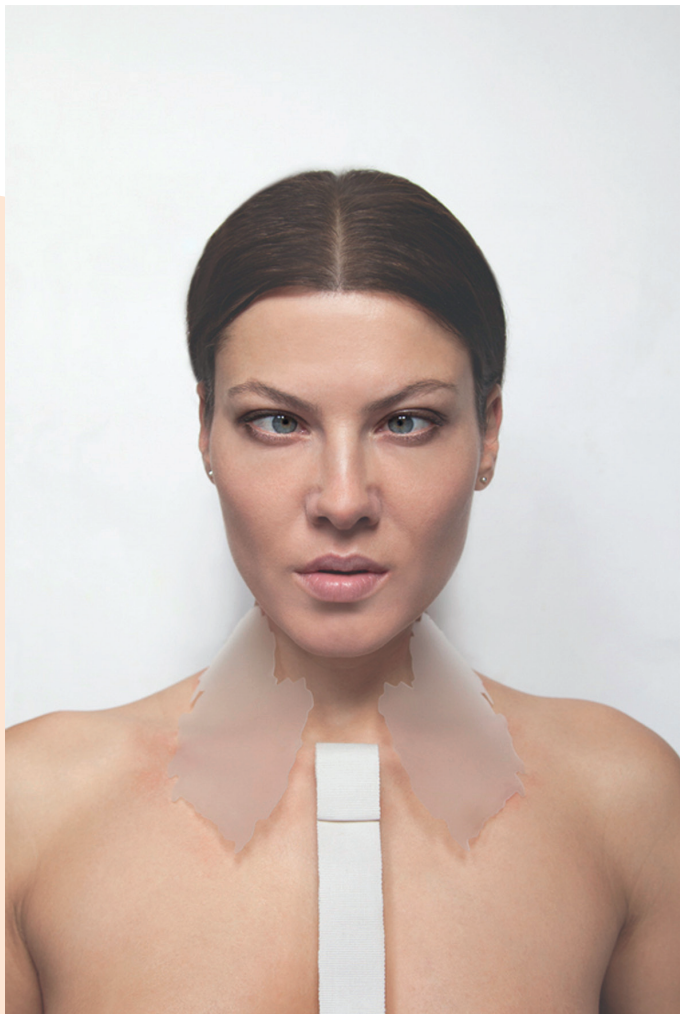
Česká kolekce

Ráda si hraju s věcmi mimo jejich ustálený kontext. Baví mne, když získávají jiný obsah a tím pádem i nové formy sdělení. S šablonkou Čech jsem naposledy pracovala asi jako většina z nás v hodině zeměpisu na základce. Letos v létě jsem si ji zakoupila pro svůj obraz, kdy jsem potřebovala namalovat naši republiku v sériovém vydání, tedy ve větším množství, kde jsem šablonu použila jako jakýsi rastr.

Koupila jsem si jich více a zaujaly mne, v jaké barevné škále je mají a že jsou k dostání v lesku i v matu. Při práci s nimi mne napadaly další možnosti použití. Tak vznikly brýle s patřičným názvem Zúžené vidění. Přišly další asociace a následovala výroba ostatních předmětů.

Mapka Čech se tak stala stavebním kamenem pro výrobu specifických designérských výrobků, které jsem pak nafotila do série České kolekce.

Cesta na Akademii

Pro člověka, který právě neponouká svoji múzu směrem k vysokoškolskému rozvoji, je cesta na pražskou Akademii výtvarných umění tvořená pouze zalesněnou plochou Stromovky, nad jejímž územím má odbytiště potenciálních umělců svůj stánek. Pro jedince, kteří se dostanou do šlamastyky v podobě boje o studium na umělecké škole, nabývá cesta na „Ákadu“ abstraktnějšího významu, tj. cesty několikaletých přijímacích zkoušek.

Měl jsem tu čest být této události přítomen a prsty již neuroticky buší do klávesnice v netrpělivé touze přijímačky podrobněji rozebrat.

Vyřkne-li kantor nad domácími pracemi uchazeče slovíčko „ten!“, pak je onomu uchazeči dána desetidenní doba na rozdýchání radosti nad postupem a soustředěně přípravě na druhé kolo přijímacího řízení. Čtyři dny. Pro někoho budou bez odměny, někomu přinesou levnější tramvajové kupony a další, ze statusu studenta plynoucí výhody. Čtyři dny intenzivní tvůrčí činnosti přisolené špetkou nejistoty nad výsledkem. Tím prvním je portrét. Silné slovo, vlastně hlava, netvoříme na zakázku ale s uhlem v ruce. Modelka je krásná, prázdný papír na stojanu už tolik ne. „Neopisovat“, chtělo by se jednomu zvolat pro uvolnění atmosféry. Uhel pokrývá papír s přestávkami osm hodin. Modelka je krásná, oči jsou při chuti, ruce pracují. Tma pokrývající pražskou Bubeneč taktěž.

Náraz. To slovo má pro člověka, který narazil na přijímačky na AVU takřka magickou přitažlivost. Ale dost patosu! Jednoduše se pro nadšeného figuralistu tváří pro zpracování přívětivěji než Pythagorova věta a Výlet na Říp, který trojici s nabízenými školními náměty uzavírá. Co by si asi vybral van Gogh? A opět celý den práce, přeříznutá jen kulturním testem, ověřujícím zdali nadaný uchazeč není spíše nadaným blbem. Za soumraku se tvorba ukončí, opláchne uhlem pošpiněný obličej a ráno se začíná vlastní kompozicí. Očividně je povolena jakákoliv technika a materiál, jen zdi akademie by asi měly zůstat neozdobené. Končí se opět opláchnutím obličeje a adepti umění se rozcházejí do ulic večerních Holešovic.

Poslední den. Poslední soud pedagoga nad uchazečem při rozhovoru. „Ale jistě. Jistě že budu řádně kreslit“, slibuje takřka modré z nebe zkoušený. „A na výstavy taky chodím“, dodá překotně. Ještě se chvíli pracuje nad zadaným ověřovacím úkolem a zhotovené hudlařiny končí na zdi školní galerie. Jak krásně tu omítku rozzářily. Člověku by se žebra pýchou dmula, jen nevidět ty náhle se objevivší nepřesnosti a chyby. Odstup, panečku, to je pro obraz takřka sebevražda.

Následující dny se tužka místo po papíře převaluje v ústech adeptů a pod nervózním ohryzáváním nedočkavců ztrácí svůj původní tvar. Další čtyřdenní očekávání toho, jak se ti páni profesori ksakru rozhodnou.

obraz Gustava Klimta Judith z let 1904 - 1905 zdobí dnes prostory ostravské galerie

Výprava za Klimtem a jeho Juditou do Sovových mlýnů na Kampě

V letních měsících letošního roku se na nás smyslně dívala z pouličních plakátů, z projíždějících tramvají, přes řeku byla vidět ze Smetanova nábřeží na vnější zdi muzea Kampa. Proslulý Klimtův obraz Judity tak na chvíli kontrastoval s okolními komerčními billboardy, plakáty a nálepkami, což je od organizátorů výstavy jistě chvályhodné. To však nebyl důvod, který mě do Sovových mlýnů přivedl. Avizovaný obraz byl totiž jen jakousi třešničkou, neboť hlavní náplní výstavy byly především Klimtovy kresby, doplněné náčrtly, studiemi a skicami Františka Kupky a Alfonse Muchy.

Klimtovo kreslířské dílo je, co do množství, úctyhodné, neboť když Gustav zrovna nemaloval, kreslil. A to hlavně ženy. Skutečně, na výstavě nebyl k vidění jediný mužský akt, ale pouze pohlaví opačná. Děvčata oblečená, děvčata nahá, ve skupinkách i jednotlivě. Jen jeho proslulé, eroticky odvázané výjevy na stěnách muzea nevisely.

A jaký je kreslířský rukopis tohoto secesního malíře? Ostřá, přerušovaná (byť ne tak jako u kolegy Schieleho) linka bez vystínovaných ploch několika tahy vykresluje obnažené dívčí tělo, jehož details Klimt řeší pouze několikerym mávnutím tužkou. Bral to jako odreagování od svého malování, tvrdí klimtovské biografie. Modelk měl na tucty, o náměty neměl nouze, tak si pro relax kreslil nahotinky.

Tot' o vystavených kresbách a studiích. Z barevných obrazů byly zastoupeny pouze dva. Ona Judita se zlaceným pozadím a jakási secesní krajinka kdesi z rakouského venkova. Tato osamělá dvojice tak v Pražanech vzbuzuje touhu po větším a rozsáhlejším ohlédnutí za rakouskými secesními obrazy i v našem hlavním městě. Co vy na to, pražští radní?

Gustav Klimt, vůdčí představitel vídeňské secese, proslul ornamentálními obrazy ženských figur a počtem nemanželských dětí, který údajně překročil číslo deset.

Kterýkoliv člověk, který je políben uměleckou múzou, lhostejno zda malířskou, či třeba pěveckou, nebo osoba, která hon múz sleduje pouze ze zpozvdálí, tj. netvůrcím, ale třeba znaleckým způsobem si musel někdy položit otázku týkající se všeobecné kulturní vzdělanosti ve společnosti. Nelze odpovědět jinak, než skeptickým shobením ústních víček až kamsi do podbradí.

Školáci házející knihy na půdu jako bojkot veškeré literatury, lidé středního věku s netrpělivými tiky očekávající další kocovinu Bartošové a konečně senioři povětšinou dávající přednost televizním seriálům před divadlem obraz o kultivovaném národu dvakrát nedávají. Systém degradoval kulturu na další položku na nákupním seznamu. Trčí vedle gumových rohlíků a vodnatých jogurtů jako vztyčený prostředníček všem Rembrandtům, Dostojevským a Smetanům. Umělecké dění by se dnes mohlo přirovnat k oněm ohromným jablkům dřepícím v přepravkách vietnamských večerek. Navenek krásná, lesklá a ohromující, ale pod povrchem jaksi falešná, umělá a neprocítěná. Kam zmizela ona chuť čerstvého utrženého jablíčka, které baštíme nataženi na rozkvetlé louce, odhánějíc od sebe včely a komáry, čistě jen pro radost z toho kousnutí?

Malířství bylo ve středověku prostředkem k vyprávění mytologických a biblických příběhů. Běžná společnost zde neměla místo, umění bylo anonymní. Dokud nepřišla renesance. Vysoce nekonvenční a rebelující hnutí, řekli bychom dnes. A hle, měli jsme tu člověka v celé jeho kráse a jména tehdejších mistrů jsou důkazem nově vzniklé individuality v tvůrčím procesu. Umění tak duševně kultivovalo člověka a vyprávělo mu jeho vlastní příběh. S jeho svaly, jeho myšlenkami, jeho skrupulemi, s jeho veselým či utrápeným výrazem ve tváři. Bylo výkladem doby a rozuměl mu i ten koželuh, který po celý život pouze spravoval pánům sedla.

Nepotřebuje současné umění právě takovou renesanci, ne jako odklon od náboženství křesťanského, ale od náboženství technického a odosobněnosti vyznávaného kultu?

Nepopírám význam současného umění, považuji se za natolik kultivovaného člověka, abych jej zahodil jako směs mazanic a blbosti, podobně jako kterýkoliv měšťák v kanceláři. Právě zde ale vězí ten problém. Má smysl tvořit umění, kterému mnohdy rozumí pouze sám autor? Jaký je význam obrazu, kterýžto k pochopení potřebuje štos interpretačních papírů a solidní znalost dějin umění?

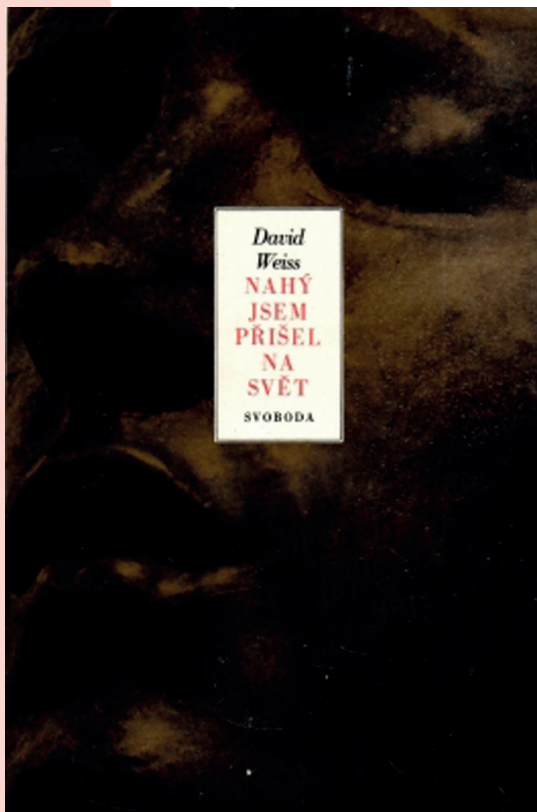
Na jedné straně tkví těžké elitářství, na druhé kýčovitost a manažerská vypočítavost. Chce-li laik uměleckou výpověď o své době, skončí opět u Bartošové či VIP zpráv. Odhodlá-li se přece jen vstoupit do galerie s moderním uměním, už bude stát venku na chodníku s nechápajícím výrazem ve tváři a vlasy postavenými hrůzou. Znovu opakuji, moderní umění svůj význam beze sporu má, ale otázkou zůstává, jak vysoce jej chápou lidé, kteří si uměním chtějí uvolnit své přepracované oči a svoji všednodenními záležitostmi zakrnělou dušičku, pro kterou je svět umění cosi jako pro Etiopana sníh. Duši, která nechce být urážena, zesměšňována a ironizována jak se to několika srozumitelným uměleckým kouskům dnes daří.

Není odklon od tradičních výtvarných prostředků varováním před největším současným problémem lidstva, to jest naprostým odhumanizováním ve všech oborech lidské činnosti? Ze škol mizí krasopis, kreslení tužkou se nahrazuje výukou na počítačích, hudební výchova se více specializuje na uměle vytvořený zvukový doprovod, kterýmžto vytváří invalidní berličku lidskému hlasu, který se tak stává vylepšeným, vytuněným a... odlidštěným. Další katastrofa na obzoru! Půjde-li to takhle dál, bude-li rozvoj jemné motoriky rukou dále zanedbáván, člověk se za několik let nebude schopen bez pomoci techniky ani sám podepsat.

Rukou vytvořený projev osobnosti byl v každém historickém období nedílnou součástí dokumentarizace tehdejší společnosti. Vzpomeňme na vzhled písma ve středověku, v baroku, před stoletím. Vybavme si kresby michelangelovy, van goghovy či třeba picassovy. Jak dokonalý prostředek ke studii citu, psychologie a motoriky „rukopisných mluvčích“ své doby. Podívejme se na písemný projev tehdejšího průměrného člověka. I to je zajímavé, také to jest autentickým svědectvím slz skrápějícím dopisní papír nad nevěrou milencovou. Dnes jsme nevěrní svým prstům a zneužíváme je ve prospěch uměle vytvořeným prostředkům. Kam přijde olbřímí množství vytvořených olbřímích dat, která jsou prostorově neviditelná, ale která by ve svém zhmotnění dokázala prokřížovat vesmír jako dálnice planetu? Budoucnost planety už není v rukou člověka, ale toho, co si člověk vytvořil. Znepokojivá představa.

Má-li být umění kontrapozicí společenského konformismu, navratme mu to, čím bylo po staletí. Štětce a barvy, lidský hlas a hmotnou identitu.

Recenze knihy:

David Weiss Nahý jsem přišel na svět

Román o Augustu Rodinovi. Příběh o sochaři, který přes dvacet let modeloval křídélka andálkům, než se mohl naplno věnovat vlastní práci. Příběh plný vytrvalosti, píle a vášnivé lásky.

Ale Rodin měl také růžky a velmi rád vytahoval vidle proti uměleckým mecenášům, kterým vracel roky zneuznání, ba i proti vlastním milenkám a dítěti se nechoval zrovna klášterním způsobem.

Zkrátka Rodin byl génius plný protikladů se snahou dosáhnout úspěchu bez snahy zavděčit se druhým. Ať už to byla nedokončená *Brána pekla*, či tuleněm posměšně nazvaný *Balzacův pomník*, nikdy si nenechal do ničeho kecat a řídil se především vlastním talentem a instinktem.

Kniha o téměř sedmi stech stránkách je prodchnuta tucty tun hlíny, bronzu a mramoru, tucty neúspěchů a tucty dnů rozdělených mezi práci a mezipohlavní vztahy, v jejichž iniciování byl Rodin značný svéráz. Jeho skutečnou láskou byla hlína, jeho vzrušením umazané ruce a zaprášené kožichy ve chladem prolezlých ateliérech. Ale skutečných žen se držel jako oušku u džbánu, nutno dodat, že opětovaně. Do té míry, že i on sám byl kůží s přisátými komáříci svých hlavních opěvovatelek.

Paříž druhé poloviny 19. století byla městem bez automobilů, s velkou porcí chudiny, naleštěných šavlí komunardů, Eiffelovy věže v základech a holého Montmartru. Umělecká avantgarda ještě popíjela mateřské mléko a místo zřizování obchodních center se řešil impresionismus.

David Weiss nás tímto obdobím provází vytrvale, zdlouhavě, s hlínou za nehty, v dílně i ve vybrané společnosti pařížské smetánky.

O životě Adam Panáček

V materialismu nás jen blahobyt čeká
televize, auto a postel měkká
Existencialismus má perspektivu jasnou
že naše životy jednoho dne zhasnou

Nemáte co na sebe?

Nemáte co na sebe?
Navlečte si vlídnost
Namalujte úsměv
Obutí do radosti
Zvesela protáhněte kosti
Načesejte vášeň
Přidejte cit a lásku
Odpalte salvy smíchu
S kačerem na provázku

Ještě chcete tvrdit
Že nemáte co na sebe?

Oblečte se vkusně
Bez okázalých hávů
Vždyť je pravým uměním
Natáhnout gatě porozumění
Navoňte se pokorou
A pýchu nechte pávům
Do úst vlídná slova
Jste módní hit
Ne kopie Narcisova
A rozdávajte na odiv

Svůj nový šat
Svůj nový styl
Ať je vás plné město, háj či dvůr
Ať jsou vás plné cesty, náměstí i svět
Už věru nejste hlupák císařův

A radím vám
Nevracejte se zpět!

Dceři

Co myslíš si o zarostlém pánovi,
který z výšky na Tebe hledí?
Polibek pýchá, ale nebolí.
Spíše naopak:
na líčku v teplé něžné cosi se mění.
Velké dlaně a jejich opatrně,
bezpečně pevný stisk,
žádná vůně mléka
jen vůně lásky
a oči plné slz.

Co myslíš si o zarostlém pánovi,
který v náruči Tě drží?
Má dcero s duší zánovní.

Svět venku běží
a já jen stěží
pochopím zázrak stvoření...

Chci

Chci se dívat,
dokud krásu vidím...

Chci poslouchat,
dokud tóny slyším...

Chci si přivonět,
dokud vůni cítím...

Chci se dotknout,
dokud vládnou paším...

Chci ochutnat,
dokud něco vážím...

Chci se smát,
dokud se ještě bavím...

Chci milovat...

Tak navždy zůstat živým!

Po pádu

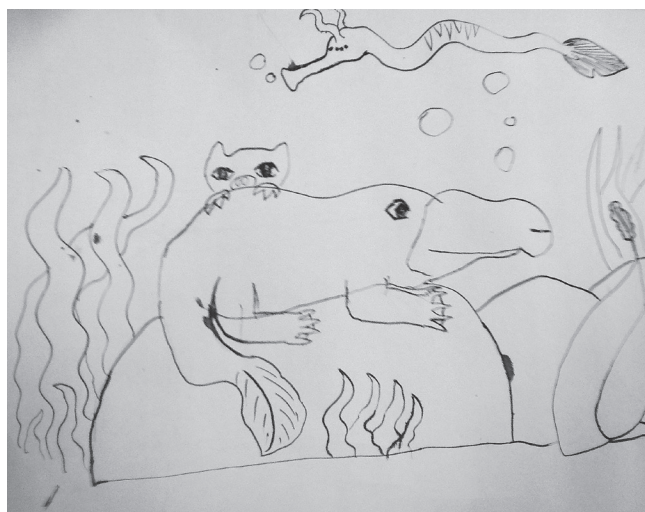
Den co den
utrácím sám sebe.
Do propasti času vhozen...
... padám
kobaltovým nebem,
uhlovou nocí,
někdy prázdný,
jindy naplněný,
občas beznadějně řvoucí,
ale spíše věřící,
že Ti na smrt jdoucí
s Bohem obejmou se v pozdravu.
Dopad nedrtí, ale osvobodí.
Duše ocitá se na prahu
mystického objevení:
když tělo umírá, ona se rodí!

Vítej doma!
... po pádu.

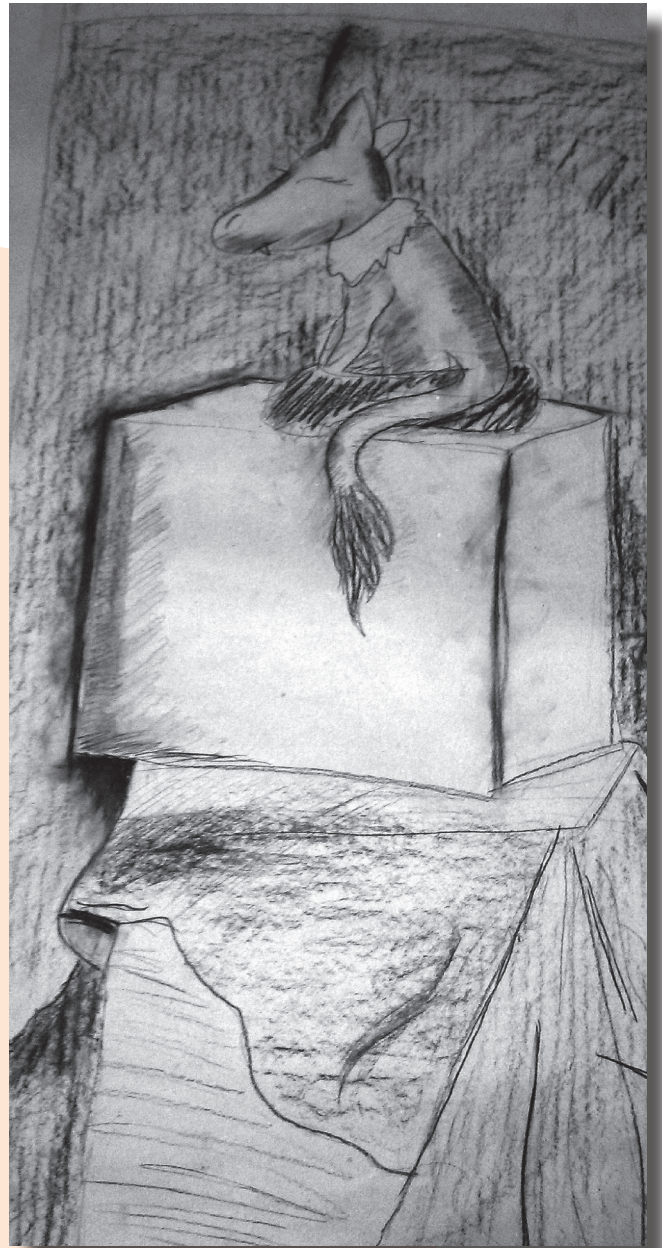

ALŽBĚTA Alžběta Kumžáková KUMŽÁKOVÁ

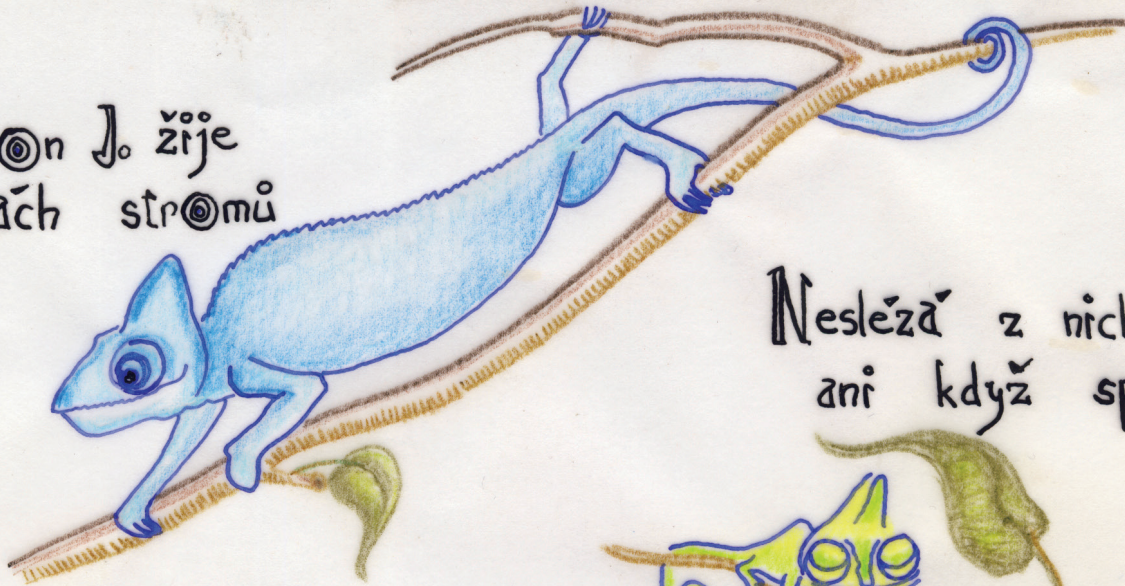
[www.facebook.com/
avvy.atelier/friends](https://www.facebook.com/avvy.atelier/friends)

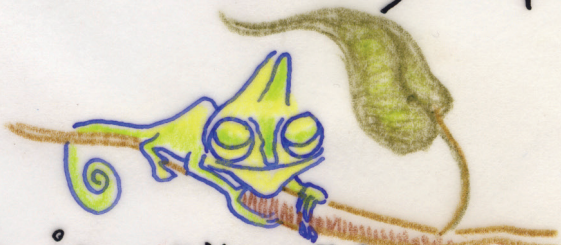

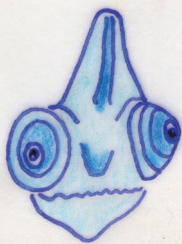
Chameleon žije
v korunách stromů

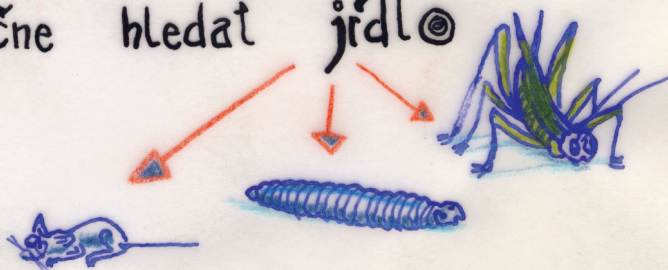
Neslezá z nich
ani když spí

Ve spánku je světle - žluté - zelený
a jen tak něco ho neprobudí

Když ráno otevře oči, začne hledat jídlo

Vodu moc nepije, ale rád se do
ní vykadrí

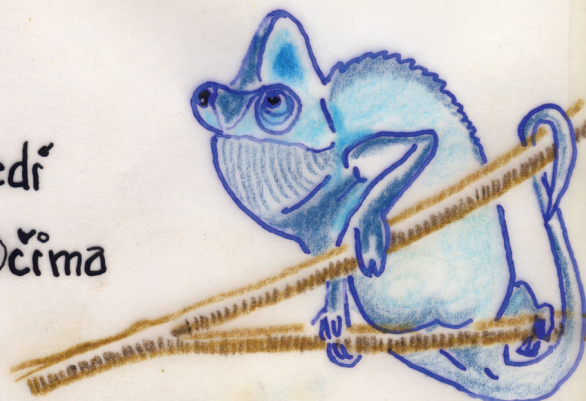
Během dne toho moc nenachodí a často

A když zahlédne potravu
málokdy mine ...

je neviditelný

A potom sedí
a kouří očima

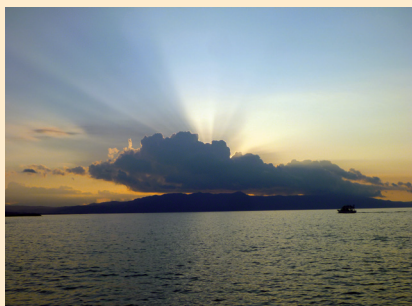

Malování u moře – Kréta Agia Marina 2013

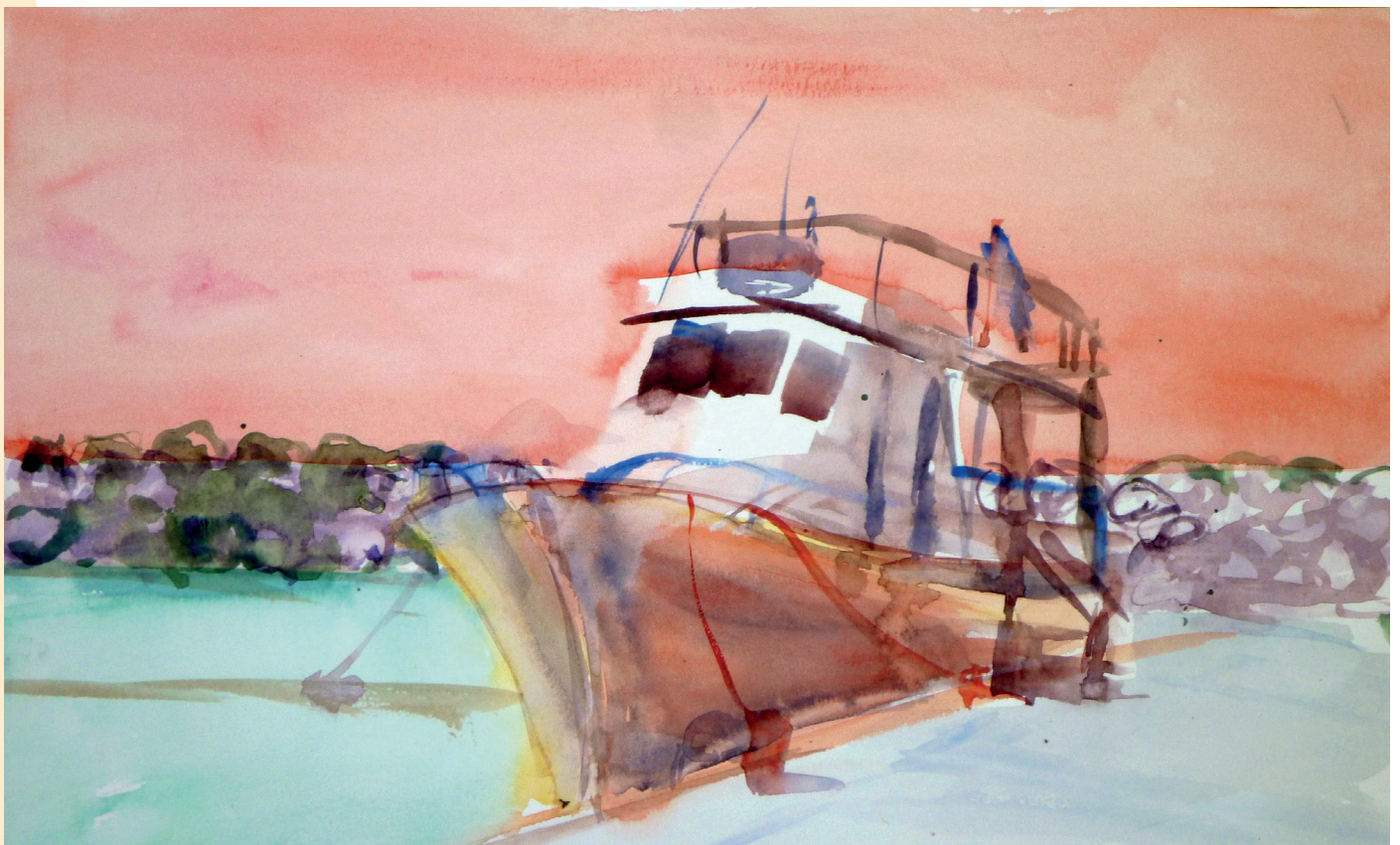
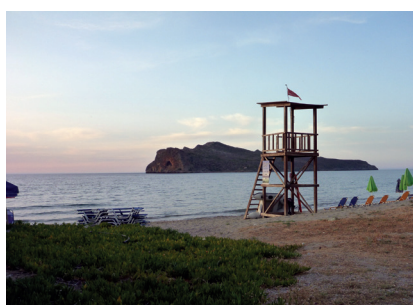
Býli jsme fakt hodně moc pilní a koncem pobytu měl každý z nás asi 40 obrázků. Procourali jsme celé Agia Marina a s ní propojené starobylé Platanias, pobřeží i město Chania všude jsme malovali, ochutnávali. Já jsem si dokonce s místní mládeží zatrsal na kytaru.

Při procházkách po plážích jsme měli neustále na očích ostrov Theodoru, ale kupodivu se nikdy nestal námětem našich obrázků. Tak jsem si jednou sednul na molo a několikrát jsem si jej zachytil akvarelem a ke konci zájezdu jsem si kolem něj dokonce zaplatil potapěčský šnorchlovací výlet na rychlé lodi. Obdivuhodný ostrov je vlastně přírodní rezervace. Největší zážitek pro mne byl ale pozorovat naši půvabnou francouzskou průvodkyni. Zejména pod vodou ve svém celotělovém neoprénu a s dlouhými černými ploutvemi vypadala jako úžasná mořská panna. Ploutve neúměrně prodloužily její štíhlé tělo a vypadaly, jako by neodmyslitelně patřili k ní jako mořskému tvorů. Taky bych tak chtěl vypadat. Rekreační oblasti mají tu výhodu, že se všude domluvíte angličtinou. To se nám při vodáckých dobrodružstvích v řeckém vnitrozemí nepovede, vzhledem k tomu, že není tolik turisticky navštěvované. Ale to, že jsme kreslířsky trénovaní má tu výhodu, že se domluvíte i kreslením.

Martin Škalda

VÝTVARNE BIO

Výtvarné BIO

www.avvyatelier.cz
www.danfood.cz/obchod

Biosféry

Triptych interaktivní malby do bio obchodu v ulici Na Spojce 16 u Vršovického náměstí byl vytvořený v zápalu NADŠENÍ pro BIO. Přijďte se podívat naživo nebo zablogujte přes facebook (www.facebook.com/avvy.atelier). Vítejte v BIO!

S Milošem Brummerem jsme rozběhli výtvarnou spolupráci s bioobchodem v ulici Na Spojce 16 u Vršovického náměstí. Příjemné prostředí malého obchůdku s atmosférou třicátých let má své kouzlo a určitě každého přitáhne stejně jako nás.

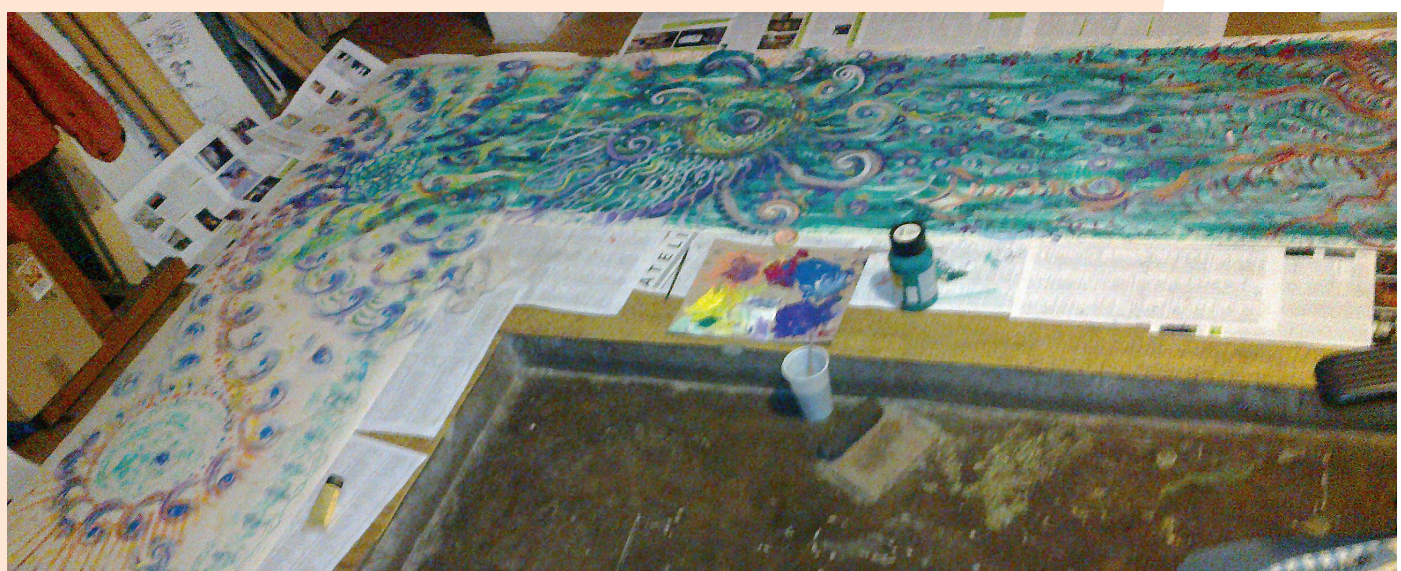
Navázat na tuto akci a pravidelně zde vystavovat mohou zájemci z AvvY atelieru po celý rok! Využijte!

Výtvarné BIO zajišťuje www.avvyatelier.cz

autor díla:
Vláďa Bejval

A

V
V

PAVVYLON - občasník přátel AvVY atelieru
číslo nulté / ročník první

Vydavatel: AvVY atelier - ak. soch. Jiří Janda, Na Louži 29, 101 00 Praha 10
pavvylon@avvyatelier.cz

Šéfredaktor: Martin Škalda

Redakce: Vláďa Bejval, Jirka Janda, Karel Mareček, Adam Panáček, Marek Schejbal

Grafická úprava: Marek Schejbal

Y